

«АВТОГРАФИ ЛЮБОВІ»

Так назвав свою нову книгу наш колега, Заслужений журналіст України, член Національної спілки письменників Зиновій Суходуб. Цей ошатний ілюстрований томик на 350 сторінок щойно випустило львівське видавництво «Апріорі».

Із книгою знайомить текст анотації: «Виростаємо зі світів прапредків-батьків і йдемо, блудні діти, без каяття – в невідоме – від дому – з вірою у сенс нашого малосенсового життя... без прощення-вороття... Ідемо дорогою пошуку любові...».

Зиновій Суходуб запрошує Вас, сучасників, у свій світ, який обов'язково торкнеться Вашого серця і стане поцілунком народження Любові!

Есеї, новели, образки, медитації, афоризми, а ще – віршовані рядки, передмови, інтерв'ю, художні світліни, – до цих його творів широкого часового діапазону зарезонує ваше серце своїм щастям буття і проминання, купного в українську вічність вростання...

«Радісно й ностальгійно важкими кристалами слів і сліз опадають листки-думки із дерева мого життя... У слові словом проізрастає вороття...»

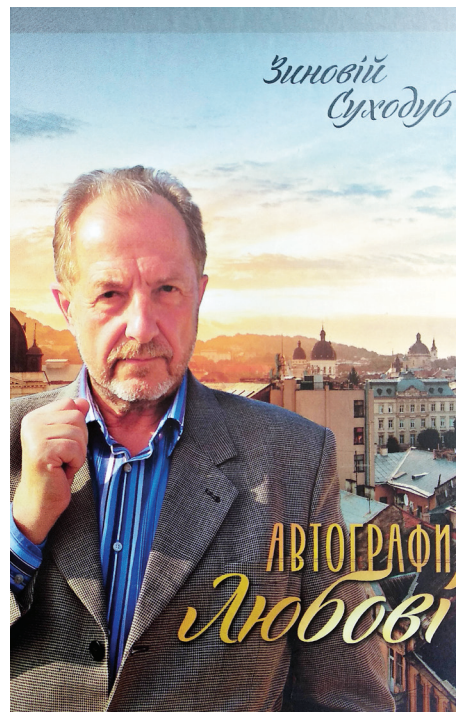
Довірмося навзаєм – у спільній дорозі пошуку Любові!»

У фінальній частині передмови до книги «Автографи любові» письменник Богдан Смоляк підсумовує: «...Ця книга справді багата, цікава, незвичайна. В ній, як у добре збереженому і протертому люстрі, виразно постає серед інших та іншого постать її автора. Надійного й обдарованого талантами нашого співвітчизника. Однак не статична, не портретна постать, а та, що у стрімкому русі вперед. Зиновій Суходуб іде до читача завжди з любов'ю... Споглядаючи, пізнаючи його, маємо кращу нагоду пізнати й себе».

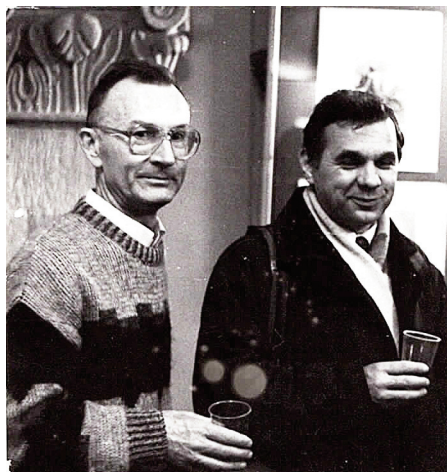
Ще декілька авторських рядків із нової книги З. Суходуба: «Не зависаймо у медитаціях. Життя потребує ще й дії, дій! Отож – рішуче відштовхуймось від берега ріки медитації і йдімо: пливімо, летімо, творімо, любімо, ЖИВИМО!».

«Україна – наша гордість і ганьба, наша радість і мука. Україна – наше Боже призначення. Україна – наше хоч і полохке, але нездоланне, справжнє щастя! Україна – найсокровенніша Любов-молитва!».

Щиро вітаємо автора з новим творчим набутком! У добру путь, книго Любові!

ПАМ'ЯТІ КОЛЕГИ

Вже доволі ранимий відтинок часу, як нема серед нас ЮРІЯ ПЕТРОВИЧА МАТЬОРИ – людини малознаної в широкому журналістському загалі, та надзвичайно плодотворної та яскравої в телевізійному просторі Галичини. Пройшовши тернисту журналістську дорогу від заснування телебачення на Високому Замку до його фактичної кончини, від кореспондента районної газети до провідного оператора та режисера телебачення, він завжди був за кадром, за славою, за державними відзнаками, хоча удостоєний багатьох найвищих професійних титулів на всесоюзних, всеукраїнських, регіональних фестивалях та конкурсах – за створення перших у Західній Україні документальних телефіль-

КІНОКАДРИ З МИНУЛОГО

нів, постановочних програм, зйомки тисячі нарисів, відеосюжетів... Не рахуючись з часом, він постійно з камерою був в епіцентрі суспільно-політичних подій, готував матеріали для зарубіжжя. А ще безкорисливе чи не щотижневе фільмування ювілеїв, уродин, інших знаменних подій численних друзів-прохачів.

В народі тхось влучно підмітив: коли душа летить до неба, її частка залишається в серці близьких. У моєму в тому числі.

Знімаючи документальний фільм про збройне підпілля ОУН на Поліссі, під фінал нам бракувало емоційного свідчення очевидця про силу духу, віру в перемогу упівця того буремного часу. І ми з Юрком, попередньо узгодивши місце та учасника зйомки, суботнього дня подалися на Житомирщину. Дочка героя, побачивши камеру в руках, одразу зашарілась: «Йой, але вчора батька поклали на термінове лікування у Львові. Коли повернеться, відразу дам знати». Задокументувавши сільське обійстя, в печалі повернулись додому.

Готуючись до монтажу стрічки, несподівано почув у телефоні: «Вибачте, але батька вже ховають. Виїжджаємо із Пекарської».

Перериваючи зйомки на іншому майданчику, прошу Юрія Петровича терміново до закадрового тексту: «... ось так відходять від нас останні свідки цієї героїч-

ної сторінки нашої історії», відзняти бодай останнє прощання з героєм. Водій Олександр Гриневич на 24-й «Волзі» на Тершаківців перекидає дорогу ритуальному авто, до якого застрибує Матьора. Виймає камеру – і люди в салоні починають голосити. На Голосківському цвинтарі до звершення чину погребення Юрко просить священника на короткий час дозволити відкрити труну для кадру. І раптом німіє: перед ним... жінка. Щоб в'яснити конфуз, Петрович перепитав звідкілля вона. «Зі Львова», – почув від небоги.

Склавши камеру в «куферок», самотужки без грошей та документів добрався до Високого Замку. В ефір фільм вийшов без повстанського свідка, зате з титром: відеоілюстрації Юрія Матьори.

Цей титр більш як півстоліття чи не щодня з'являвся в суспільно-політичних, художніх, соціальних, інформаційних програмах Львівського телебачення. А за ним – простага в щоденному житті та поведінці, батьківська дбайливість, любов до людей, делкатність, скромність, професійна досконалість Майстра, який завжди і скрізь завойовував симпатії, створював атмосферу життєлюбства, стимулював до високопрофесійної та високохудожньої журналістики.

Ярослав ФЕЙЛО,
Заслужений журналіст України.

ЗАСНОВНИК – Львівська обласна організація
Національної спілки журналістів України.

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №1348/602-Р, видане 26.03.2020 р.

РЕДАКЦІЙНА РАДА: Я. Климович, Я. Фейло, А. Данилець

Адреса редакції: 79007, вул. С. Крушельницької, 5, офіс 3

Контакт. тел.: 032 261 02 22 e-mail: lvmedia@ukr.net

Комп'ютерна верстка: ТзОВ «Народний часопис «Новий час»

Друк – ТОВ «Ромус-Поліграф», м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 119А